

Overarbejde, det vil der ikke blive nogen Fristelse til, som Forholdet nu kommer til at ligge.

Jeg nævnte før, at Sejlpengene er nedsat. Det samme gælder for Kørepenge, og begge stiger og falder med Priserne. Der er saa mange særlige Ydelser, hvor det gælder om at have faste Takster; jeg skal nævne Kørepenge, Sejlpenge, Overarbejdspenge, Betaling for Nattjeneste og Konstitution, Dagpenge ved Udstationering o. s. v. Der er i det hele taget saa mange Krogveje, ad hvilke der kan indsnige sig Ting, der ikke burde være. Enhver er jo sig selv nærmest; det praktiserer vi vel sagtens alle sammen i større eller mindre Grad, og jeg mener ikke, at vi straks skal fare i Harnisk, selv om vi synes, at en Tjenestemand en Gang imellem søger at faa saa meget ud af det som muligt. Det gør vi vel sagtens alle sammen.

De Bestemmelser, jeg her har antydet, er, som det blev nævnt af den højtærede Minister, blevet vedtaget ved Forhandlinger med Tjenestemændenes Repræsentanter. Det er tidt nok blevet sagt, at den økonomiske Situation her i Landet er daarlig, og derfor — selvfølgelig ogsaa uden dette, men især derfor — bør Jernbanevæsenet, Postvæsenet o. s. v. kunne svare sig. Jeg tror ogsaa, Tjenestemændene har forstaaet noget deraf, og det har maaske dog været medbestemmende til, at de har kunnet enes med Administrationen om disse Ændringer, der for adskillige af dem vel nok vil betyde nogen Nedgang i Ydelser. Det mener jeg, vi skylder Tjenestemændene Tak for, Tak for, at de har forstaaet, at de ogsaa skal være med til at arbejde paa, at vi faar Balance i Statshusholdningen. Københavns Finansborgmester sagde — jeg tror, det var i Aftes, det staar i Bladene til Morgen —, at Tjenestemændene maa have Forstaaelsen af, at de ligesom andre Borgere maa finde sig i en Indtægtsnedgang. Jeg synes, at det, der her foreligger, tyder paa, at Statens Tjenestemænd ogsaa har haft nogen Forstaaelse heraf. Jeg tror, vi skal være tilfredse med, at disse Besparelser er blevet vedtaget med Tjenestemændenes Billigelse, fordi det ellers vilde blive endnu vanskeligere at faa dem ført ud i Livet. Selv de ministerielle Indrømmelser, som den højtærede Minister omtalte, mener jeg, at vi skal gaa med til. Jeg vil ikke sige, at jeg anser det for at have været egentlig nødvendigt, men jeg anser det dog for rigtigt af Hensyn til, at

vi har Tjenestemændene med; jeg lægger megen Vægt paa dette, at vi kan have Tjenestemændene med til at godkende, hvad der vedtages. Tjenestemændene har jo en Forhandlingsret; det betyder ikke, at de har Eneret til at træffe Bestemmelse, men de har en Forhandlingsret, og det gælder derfor om at forhandle med dem og se at komme til Enighed med dem.

Naar det er nævnt, at disse Ændringer vil medføre en Besparelse af 12—14 Mill. Kr., er det egentlig ret vanskeligt for Lægmænd at dømme derom. Under Behandlingen i Folketinget sagde Repræsentanterne for Socialdemokraterne og de Radikale, at de mente ikke, der kunde opnaas saa meget, og det synes jeg er lidt betænkeligt. Men jeg har dog noget Haab om, at det vil kunne naas. Disse nye Bestemmelser burde medføre den antydede Nedsættelse i Udgifterne, men vi maa da ogsaa alle være enige om, at der skal gøres det yderste for at naa dette Resultat. Det er ikke nok med, at Ministrene udsteder Regler og paabyder, at de skal følges, Generaldirektørerne kan heller ikke ene magte det, alle i Administrationen: Stationsforstandere, Postmestre o. s. v. maa være med deri, og jeg tror, at ogsaa de menige Tjenestemænd maa have Forstaaelsen af, at de skal være med i dette Arbejde, for at der virkelig kan opnaas en Besparelse. Det er nok muligt, at der fra Administrationens Side skal tages med en ret fast Haand paa det, for at alle disse Ting kan komme til at klappe, som de skal, og give de Besparelser, der tilsigtes. Jeg tror, det lader sig gøre. Jeg har den Tro, at den Mand, som Finansministeren nævnte, Raadsformand Kofoed, har et saadant Kendskab til disse Forhold, at det er regnet rigtigt ud, at der kan opnaas en saadan Nedsættelse i Udgifterne, naar Bestemmelserne gennemføres, saaledes som det er Tanken. Og jeg mener, at alle Tjenestemænd maa være interesserede i ogsaa af Hensyn til deres Stilling udadtil, at disse forskellige Væsener virkelig kan bære sig. De maa jo være interesserede i saa længe som muligt at beholde den Løn, de har, og de maa ikke se alt for nøje paa, om Normen, de 8, 9 eller 10 Timer, overholdes, men hellere arbejde en lille Smule mere end risikere at faa Lønnen nedsat. Og det kan jo komme dertil en Gang, dersom vi ikke faar bedre Balance, end vi nu har. I Tyskland har de begyndt at tale om, at Statsdrift kan de ikke have, de maa have Jernbanerne under privat Drift. Ja, vi ved jo alle, at Statsdrift er